

Sygn. akt II CSK 117/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku S. K. i S. K.1
przy uczestnictwie E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w P. i Skarbu Państwa - Starosty Gorzowskiego
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 21 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 7 października 2014 r., sygn. akt V Ca 388/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego; umożliwia zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wnoszenie przez Sąd Najwyższy wkładu w rozwój nauki prawa. Takie ukształtowanie przez ustawodawcę skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów warunkujących merytoryczne rozpoznanie.

Określony w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymóg uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełniony, jeśli skarżący wykaże przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj., że: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący wniesli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podnosząc, że w sprawie wystąpiły dwa istotne zagadnienie prawne: pierwsze - dotyczące momentu rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu, drugie - związane z pytaniem, czy przed wprowadzeniem normy prawnej statuującej powstanie służebności przesyłu dopuszczalne było rozpoczęcie biegi terminu zasiedzenia ogólnie rozumianego prawa służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 nie publ.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07 – nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane w sposób ogólny w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, nie publ.).

Wniosek skarżących nie zawiera takiego wyводу. Oba zagadnienia skarżący wywodzi z błędnego poglądu o prawotwórczej roli Sądu Najwyższego, twierdząc, że konstrukcja służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu nie powstała w oparciu o normę prawną, lecz w oparciu o trzy uchwały Sądu Najwyższego – uchwałę z dnia 30 sierpnia 1991 r., III CZP 73/91, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02 i z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08. Przedstawione zagadnienia nie są zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Znaczną część uzasadnienia wniosku stanowi polemika z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego (zob. uchwała z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC z 2013 r., nr 12m poz. 139, postanowienia z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13, OSNC z 2015 r., nr 6, poz. 72, z dnia 23 października 2013 r., IV CSK 30/13, OSNC z 2014 r., nr 7 -8, poz. 79, z dnia 20 września 2013 r., II CSK 10/13, z dnia 11 lutego 2011 r., I CSK 247/10 – nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).